

Allt har sin tid

Med doft av hägg, körsbärsblom och nyklippt gräs i näsan tog jag nyss kvällens promenad med hunden. Skönt förstås, både för henne och för mig, att få röra lite på sig. Och det är förstås betydligt trevligare att ta de där kvällspromenaderna under vår och sommar än under höstblåst och vintermörker. Väl hemma slog jag mig ned i soffan framför – hockey-VM! Det känns inte helt logiskt med hockey såhär när man tycker att sommaren nalkas. Men så är det, hockey-säsongen är inte slut än. När du läser detta är visserligen VM över, men av NHL-säsongen i Nordamerika återstår ännu några veckor; den avslutas strax efter skolavslutningarna här hemma i Sverige.

Allt har sin tid står det i bibelboken Predikaren. På ett sätt kan vi kanske hålla med om det. Där finns barndomens och sorgfrihetens tid. Där finns tid att gå i skolan, tid att arbeta. Tid att semestra och att gå i pension. En tid att fokusera på sig själv, en annan på karriären och en tredje på familjen. Samtidigt motsägs orden sannerligen av den ännu pågående hockeyn. Om allt hade sin tid skulle väl inte hockey-, handbolls- och fotbollssäsongerna vara igång samtidigt?!

I verkligheten är livet förstås inte alls så där uppdelat. Att en period bara skulle handla om en sak och inget annat. Snarare tvärtom! Visst är väl livet en salig blandning av allt. Man ska hinna med allt, helst samtidigt! Nog kunde man önska att allt verkligen kunde ha sin avsatta tid!

Kanske är det inte det som texten vill säga. Kanske vill den snarare försöka belysa just livets komplexitet och mångfacetterade ansikte. Att livet rymmer allt. Man kan inte leva ett liv som är enbart glädje eller enbart sorg. Inte enbart med arbete eller vila. Inte med bara ljus eller uteslutande mörker. Tid för allt finns i våra liv. Även om det sällan kommer avgränsat i snitsiga lådor så som vi kanske kunde önska.

Och det är lätt att ramla in i körerna av klyschor: Lev livet! Carpe Diem! Blott en dag, ett ögonblick i sänder! Käcka tillrop av billig självhjälpslitteraturstyp som saknar djup och verklig mening. Eller? Inte skulle väl dessa uttryck vara så kända och välanvända om de inte på riktigt betydde något? Särskilt när de uttalas av människor som varit i kris eller nära död, drabbats av sjukdom eller olycka, men tagit sig igenom det hela. Och då handlar det förstås inte alls om klyschor eller tomma ord. Då speglar orden ett djup, en vördnad för livet som är så lätt att ta för givet. Trist nog enligt, den uppenbarligen genuint mänskliga, tankemodellen: ”Du vet inte vad du har förrän du mister det”.

Vi vänder oss åter till vår vän Predikaren. Vilka blir hans slutsatser efter att ha konstaterat att allt har sin tid? Jodå, ni känner igen temat: *Jag insåg att för människan finns ingenting gott utom att glädja sig och njuta livets goda. Att äta och dricka och finna glädje mitt i all sin möda – det är en gåva från Gud.*

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling